

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! НАПОЛЕГЛИВО ОВОЛОДІВАЙТЕ
МАРКСИСТСЬКО-ЛЕНІНСЬКИМ УЧЕННЯМ, ДОСЯГНЕН-
НЯМИ НАУКИ, ТЕХНІКИ І КУЛЬТУРИ! ПРИМНОЖУЙТЕ
СЛАВНІ РЕВОЛЮЦІЙНІ, БОЙОВІ І ТРУДОВІ ТРАДИЦІЇ
РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ! БУДЬТЕ В ПЕРШИХ РЯДАХ
БОРЦІВ ЗА УСПІШНЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ XXV З'ІЗДУ
КПРС!

(Із Закликів ЦК КПРС до 59-ї річниці Великої
Жовтневої соціалістичної революції).

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

Є НОРМА. І ЩЕ НОРМА

Комсомольсько-молодіжна зміна ремонтно-механічної ділянки цеху № 10, яку очолює комуніст Курко, невелика. Тут працює всього 19 чоловік. І з них 13 — комсомольці. Кілька чоловік прийшли сюди зовсім недавно. Та зміна завжди перевищує планові завдання. Вже два квартали займає друге місце у змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів.

Підходимо до комсорга зміни Івана Кравченка. Старший прибирає він біля свого токарного верстата. Але не звичайну металеву стружку: ось вже два дні працює з органічним склом. П'ять технологічних операцій потрібно виконати, щоб виготовити просту, на перший погляд, книжку. Норма — 10 штук за зміну.

— За два дні я зробив їх півсотні, — каже Іван. — Підвищив швидкість різання, також час зекономив на одній з операцій. Сам виготовив різець з потрібним кутим нахилу — і все пішло швидше...

Дві з половиною норми — це найвищий темп на ділянці. А як у інших справах?

— Я теж сьогодні з органічним склом маю справу, — відповідає токар Юрій Козловський.

— Юрій вважає себе господарем на виробництві, — представляє молодого робітника М. Т. Крюка. — Дуже бережливо ставиться до матеріалів. Сьогодні він точив кільце, внутрішній діаметр якого повинен був іти в стружку. Так Юра виготовив відрізний універсальний різець і, крім кільця, ще й круг отримав. З нього теж можна зробити щось потрібне.

Комсомольця Миколу Боповського що працює токарем уже сьомий рік, товариші справедливо називають асом. І недавно у нього було відповідальне завдання: термінове замовлення цеху № 8. Досить складне, високого класу точності та обробки. Микола виконав його достроково.

Закінчився ще один день ударного тижня, присвяченого 60-річчю Жовтня. Як і попередні, це був день ударної праці молоді Світловодського заводу чистих металів.

С. ТИШКО,
плавильник, позаштатний кореспондент
«Молодого комунара».

Комсомольки Ніна НАГУЛА і Галина ТКАЧЕНКО працюють оздоблювальницями на Світловодській меблевої фабрики. Від роботи цих дівчат залежить вигляд продукції. І вони з дня в день підвищують свою професійну майстерність. А нещодавно зайняли перші місця у конкурсі на кращого за професією.

Фото Ю. ДЕРУЖИНСЬКОГО.

ПЕРША БОРОЗНА

І Микола, і Дмитро люблять поле. Люблять його в будь-яку пору року. Ранньої весни, коли воно чарує свіжим враном, улітку, коли заколисує піснями колосків, восени, коли радує своєю щедрістю. Ця любов і визначила шлях у житті. Обоє по закінченні школи вирішили стати механізаторами. Дмитро вступив до сільського професійно-технічного училища, Микола — до технікуму механізації сільського господарства.

Нині друзі проходять практику у своєму колективі імені Крупської Кіровоградського району.

Еригадир першої тракторної бригади цього господарства Олександр Мануйлович Грін розповідає:

— Оскільки весна була холодна і затяжна, то де-що змінилися строки досягнення сільськогосподарських культур, учілилися строки осінніх робіт. Кожний трактор, як кажуть, на обліку, кожна пара рук. Комсомольці Микола Білий і Дмитро Цюпало подають відчутну допомогу механізаторам бригади. Вони працюють позмінно на тракторі Т-74. Ні вдень, ні вночі не постоєє їхня машина. І що не зміна, то 4—7 гектарів зораного ґрунту при нормі 4,3. Випереджають хлопці навіть таких досвідчених орачів, як Андрій Іванович Бондар, Микола Олексійович Тищенко.

Юнаки ніяковіють від похвали і кажуть щиро:

— Приємно відчувати, що в твоїх руках машина слухняна, що людям користь приносиш.

В. ЦВЕТАЄВ.

ПЕРШИМ попросив слова водій Микола Свищ. Прямо з місця заговорив запально й схвильовано:

— Про знак якості ми говоримо часто. Я — шофер. Знак якості в моїй роботі — це виробіток у тонно-кілометрах, економія пального і запасних частин, акуратність перевезень... Та мені нічим похвалитися: місяць простояв, шукаючи необхідної запчастини. Кілька разів звертався до головного інженера, але марно. Аж коли почалося вивезення буряків, за один день дістали її. Отож добре повинні працювати всі.

І не від кампанії до кампанії в полі. Перший виступ на звітно-виборчих зборах. Перший і критичний. Чому? Адже комсомольська організація колгоспу «Дружба» Вільшанського району від звітів до звітів працювала активно, плідно. Про це говорила діла, про це сказала у своїй звітній доповіді секретар комсомольської організації Надія Бистрова. З 59 членів ВЛКСМ що стоять на обліку, — 40 виробничників. Майже всі вони добиваються помітних успіхів у праці. Трактористи Микола Свищ і Іван Бушинський, наприклад, місячні виробітки ловили цього року до 115—130 процентів норми. Володимир Рибачок із своїм помічником Володимиром Осалчуком шестирядним комбайном за робочий день виконували бійки з площі 10—11 гектарів при нормі 6,2. Усі юнаки і дівчата нині виходять на суботники і недільники. Навіть на звітно-виборні збори п'ять комсомольців не могли з'явитися, бо виявились незамінними на вивезенні буряків. «На найважливішому завданні», — пояснив головуванняї причину їхньої відсутності. І це не гучні слова: в них — розуміння високого обов'язку комсомольця — бути там, де сьогодні, зараз найпотрібніша твоя енергія, ентузіазм, руки трудові. В них — високе патріотичне піднесення всіх господарів колгоспу, які у відпо-

відь на тепле вітання Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва буряководами Харківщини переглянули свої соціалістичні зобов'язання та планові завдання і взяли значно вище: зібрати з кожного гектара на 43 центнери буряків більше і продати державі ще 221 тонну понад план. Комсомольці сьогодні серед тих, хто слово це в діло перетворює. Так, як і на

право надавалося більш підготовленим до цього осередкам. Цей факт знов же характеризує комсомольську організацію з найкращого боку. І все ж обговорення доповіді на звітно-виборчих зборах почалося з критики.

Вже потім, перечитуючи уважно текст звітної доповіді, переконуєшся, що саме щирі розмови передбачалося повести на головних зборах року, не звести все до сухого звіту

ЗАПРОШЕННЯ ДО ВІДВЕРТОСТІ

І вийшла розмова
на зборах

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

про досягнення і здобутки, а й намітити плани на майбутнє. Така розмова, звісно, може виникнути при щирій відвертості кожного.

Для прикладу кілька рядків з доповіді: «На низькому рівні в нашому колгоспі фізкультурно-масова робота. Нїде займатися спортом. У Будинку культури обладнали кімнату, де можна було пограти в більярд, шахи, шашки. Але з часом кімнату забрали. Що ми зробили, щоб знайти нове місце для занять спортом? І я як секретар? Нічого». Або ще: «...Не дуже активну участь беруть комсомольці в художній самодіяльності. Хоч спочатку важко було зібрати. Потім він зовсім перестав збиратися. Не було ентузіазму. Я особисто теж ніколи не приходила на репетиції...»

«Краще сам себе вилаю, ніж хтось», — може зауважити читач. Та Надія Бистрова думає по-іншому: самокритика — заохочення до ширшої. Поинципово сказала дівчина про неолоїки у своїй роботі. Ніякої скидки на те, що вона — незвілнений секретар, що в неї, рахівника колгоспної бухгалтерії, основна робота вимагає великої уваги, напруги, не залишає вільного часу для громадських справ.

І на відвертість Надії відгукнулись одразу. В ході обговорення комсомольці подали конкретні пропозиції, які стали основою рішення звітно-виборчих зборів, рішення, що стане програмою дій на час довжиною в рік. А зі зборів виносиш одне враження — по-діловому вони пройшли від початку до кінця.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого
комунара»

ТРЕТІЙ, ТРУДОВИЙ

„НАМ УСЕ
ПІД СИЛУ“

НА об'єктах не чути більше стукоту сокири і співу бензопилок, не лагають рівняч рядками цеглини, перетворюючись у стіни будівель, майстри не вимагають від виконробів чергової машини з цементом... Усі турботи третього, трудового злилися тепер в одну: підсумувати зроблене. Що змінили на землі 633 юна-

ки і дівчата у формах спецв'язок з промовистими літерами на емблемі — «СБЗ»? Що залишили вони після себе, бійці обласного студентського будівельного загону?

Першого вересня пролунав дзвінок у середній школі № 19 м. Кіровограда. Вперше пролунав. І не (Закінчення на 2-й стор.).

НА ПРИЗ «МК»
«КРАЩОМУ
КОМСОМОЛЬСЬКО-
МОЛОДІЖНОМУ
КОЛЕКТИВУ»
МТФ ОБЛАСТІ

**3 000 —
В ЖОВТНІ**

ПІДБИТО ПІДСУМКИ
ЗМАГАННЯ СЕРЕД
КОМСОМОЛЬСЬКО-
МОЛОДІЖНИХ
КОЛЕКТИВІВ
МОЛОЧНОТОВАРНИХ
ФЕРМ
ГОСПОДАРСТВ
КІРОВОГРАДСЬКОЇ
ЗА ТРИ КВАРТАЛИ

Дівчатам із комсомольсько-молодіжного колективу колгоспу імені Мічурина Новгородківського району останні місяці літа і вересень запам'яталися вже встановленим ритмом роботи, напруженими буднями. Все робили впевнено, доброту, тому й наблизилися до виконання річного зобов'язання — при плані 3 тисячі надоїли від кожної корови по 2950 кілограмів молока. Але радості перемоги молоді майстри машинного доїння не відчували, бо поступилися пер-

шістю в обласному змаганні. А поздравлення приймали члени комсомольсько-молодіжного колективу Невшатківського відділка радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату. І справді, по роботі й результаті за третій квартал колектив одержав у середньому від кожної корови по 1070 кілограмів молока, а за дев'ять місяців — по 3156.

Третє місце вибороли молоді майстри машинного доїння п'ятої ферми колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринського району, які доби-лися 2870 кілограмів надоїв.

Результати інших колективів, що ввійшли до десятків, відрізняються щільністю. Рубіж у 2700 кілограмів молока від корови

перейшли комсомольсько-молодіжні колективи МТФ Новоселицького відділка радгоспу Ульяновського цукрокомбінату і радгоспу Олександрійського цукрокомбінату, 2600 кілограмів — Ульяновського відділка радгоспу Ульяновського цукрокомбінату.

До десятки кращих увійшли також комсомольсько-молодіжні колективи колгоспів «Більшовик» Гайворонського, «Росія» та імені Ульянова Голованівського, імені XXV з'їзду КПРС Онуфріївського районів.

Спостерігаю, як упевнено, стрімкою ходою йде між швейних машин Ліда, і чомусь не можу уявити собі її вчителькою, трактористкою, кухаркою чи лікаркою. Є люди, в очах яких написано вірність вибраному шляху. Їм заздрю, цим людям, бо мають вони єдино виправдану, єдино можливу стежку.

Ліда із семи років знала, що одягатиме людей. В оточенні малюків білоголового діва натхненно творила чудернацькі сукні, штани, хустки. Подружки зачудовано дивилися на Ліду, і ось на їхніх очах обшарпана ллялька ставала прекрасною принцесою, чарівною Дюймовочкою

Ватажок комсомольської організації Петрівського райпобуткомбінату Ліда ЗАВОРОДНЯ.

ПОКИ ЩО У ПЕТРОВИ

чи злою чаклункою. Пізніше Ліда відкрила в собі одну, здавалося б, дивну звичку. На вулицях, у кінотеатрах, парках вона подумки одягала людей. Іде, наприклад, трохи широкоплеча дівчина в недбало скроєній спідниці, в кофтині, що робить плечі ще ширшими, а Ліда бачить її в темній сукні-«дзвонику» і думає, якою гарною, чарівною стала б раптом оця незграбна незнайомка. З бажання бачити людей красивішими, елегантнішими Ліда Завгородня й стала технологом. Третій рік після закінчення технікуму працює вона в районному комбінаті побутового обслуговування. Мрія дівчини здійснилася — вона визначає стиль зовнішності сучасної молоді. Поки що — у Петровому.

Замовник буде вдячний — так старанно чаклує над його зачіскою молодий перукар Наталя ТЕРСКОВА.

Майстерність приходить не одразу. Бригадир комсомольсько-молодіжного колективу швачок цеху шиття верхнього одягу Таїсія ДІБРОВА і випускниця училища Світлана НОВЕНКО. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Цех шиття верхнього одягу два роки тому був притчею во язицех усього району. Клієнти ляли швачок за брак, дирекція комбінату — ще й за невиконання планів. І тому пропозицію Ліди створити в цеху комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду директор районного побуткомбінату І. Т. Листаріна зустрів насторожено, з недовірою. Та Ліда переконувала рішуче. І дістала згоду на експеримент.

Але, виявилось, не однієї сміливості вимагало нове. Дівчата звикли працювати кожна окремо. Тим-то неохоче переходили на нову технологію праці. Наслухалася Ліда несласкавих слів на свою адресу... Однак не розчарувалася. Читала статті в нових журналах про досвід інших і за швейну машинку сама сідала, умовляла декого не писати заяв на розрахунок...

Тепер дівчата (а їх у цеху — вісім) вправними рухами виконують кожну свою операцію. Одна працює над рукавом, друга пришиває кишені, третя підрізає, уточнює вироб після першої примірки. Бригада виконує свої місячні завдання на 120-130 процентів. І замовники задоволені: якість виробів стала високою. А вже, працюючи на одній операції, кожна швачка відшліфувала свою майстерність. Надійка Орищенко зміло обметує петлі, шве рукава, Ліда Куницька робить машинну строчку...

Бригадиром у цеху Таїсія Діброва. Дивлячись на цю, трохи сумовиту, з лагідними терновими очима, молоді жінку, спочатку не уявляєш, що вона може бути організатором. Але авторитет її у бригаді незаперечний. Тактовна, урівноважена, Таїсія зуміла створити в колективі мікроклімат доброзичливості і взаєморозуміння. Ось не рає, готуючи костюм до першої примірки, Світлана Новенко. Дівчина прийшла у бригаду цього літа і, звичайно, працює ще не так кваліфіковано, як інші. Бригадир помічає розгубленість на її обличчі, і вже удвох вони мудрують біля машини.

Коли мова заходить про якість виробів, і бригадир Таїсія Діброва, і технолог Ліда Завгородня вміють бути не тільки терплячими, а й суворими, безкомпромисними. Індивідуальні бесіди, екран якості змагання, книга скарг і пропозицій, навчання в школі передового досвіду — ось тільки деякі з тих сходів, якими швачки піднімаються до вершин майстерності.

Контрольною ланкою соціалістичного змагання за підвищення якості роботи побутовців є пост якості. Економіст І. В. Левченко, швачка Н. К. Коваленко та Ліда Завгородня постійно стежать за виконанням замовлень. Не так давно на засіданні поста якості розглянули питання про браковану продукцію швейної майстерні радгоспу «Петрівський». Розмова на візному засіданні поста не пройшла марно — якість позитивилася.

На скам'янах у середній школі Ліда познайомилася із чотирма випускницями і розповіла їм про важливість професії побутовця. Нині ті дівчата закінчують професійно-технічне училище обласного побутоуправління. Іх чекають: з перукаркою Наташкою Терською Ліда хоче організувати комсомольсько-молодіжний колектив перукарів. Висіда в села, моделювання нових зачісок — чого тільки немає у планах дівчат!

Як добре, що ця здібна, ініціативна дівчина, яка виростала в місті, приїхала сюди, у віддалений район, і стала тут дуже потрібною людиною! Часто петрівські дівчата, роблячи замовлення в майстерні, просять: «Пошійте мені таку спідницю, як у Ліди Завгородньої».

Л. КРАВЕЦЬ.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

втримали хлопці з будівельного загону «Старт» Кіровоградського педагогічного інституту, приїшли поглянути, як по-святковому одягнені малюки з радісними усмішками заповнювали коридори і класи школи. І на серці у кожного ставало світло, хороше. Бо це завжди їхнім рукам виростала в новому мікрорайоні ця весела, дзвінкаголосо будівля.

Немає вже в селі Іванківцях Знаменського району бривового, працювального загону «Юність». Нині хлопці ходять шоранку на лекції до районного інституту сільськогосподарського машинобудування. А там, у колгоспі імені Шевченка, шофери звозять у нове зернохосовище врожай. І вдячним словом згадують приїжджих студентів. Бо новобудова — дитина їхніх рук.

У сімнадцяти районах області впродовж цього літа нові школи, майстерні, житлові будинки. В сільському Криму на сільськогосподарських роботах працювало сто майбутніх педагогів. П'ятдесят студентів Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування зводили стіни механічної майстерні, проклали десятки кілометрів бетонованої дороги в далекому Сургуті. На двох ударних комсомольських будовах Кіровограда — чавуноливарному заводі і заводі друкарських машин — трудилися студенти. І протягом третього семестру члени обласного загону освоїли і мільйон 654 тисячі карбованців. Це — неабиякий вклад у виконання народногосподарського плану першого року десятиї п'ятирічки.

Неспокійний народ студенти «Ми, молоді, нам усе під силу», — кажуть вони про себе і поспішають туди, де найгостріша потреба в сильних і вмілих руках. Не стояли вони осторонь турбот колгоспників у гарячу жниву пору. Підтримали кіровоградці ініціативу студентських загонів Ворошиловградської, Одеської і Харківської областей і відпрацювали по два дні на заготівлі кормів. Усього заготовили 286 тонн грубих кормів, зібрали 605 тонн овочів і фруктів, очистили 2440 тонн зерна. А члени загону «Дорожники» Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування знайшли застосування своїм знанням, здобутим у вузі: власноручно відремонтували комбайн СК-4. На спільних комсомольських зборах загону і членів колгоспу імені Карла Маркса Олександрійського району було вирішено направити студентів-механізаторів на збирання просяю. Відремонтований комбайн доручили повести в поле двома Миколами — Трошиною та Герасимову. І хлопці виправдали довіру: протягом збиральної кампанії студентський екіпаж упорався з зерном на площі 100 гектарів і намолотив 2800 центнерів хліба.

Визначити, в який день бійці будівельних загонів працювали найкраще, мабуть, важко. І все ж найпродуктивніше трудилися будагівники в День ударної праці. Та й чи можна інакше — назва ж бо яка! 1800 карбованців, що були зароблені, студенти перерахували до фонду будівництва Палацу піонерів у Ханої. І ще одна річ, яка відрізняла цей день від інших: разом з бійцями студентських будівельних працювала місцева молодь. Найбільше запам'ятався День ударної праці членам загону «Юність». До них у гості завітав загін студентів з Німецької Демократичної Республіки, що працював на спорудженні газопроводу Оренбург — Західний кордон СРСР. Лунали німецькі й українські сло-

„НАМ УСЕ ПІД СИЛУ“

ва на мітингу солідарності, лунали вони потім і на будівельному майданчику.

А ще не забували студенти протягом цих п'ятидесяти днів про тих, хто через п'ять-шість років прийде їм на зміну, — про школярів. Для них везли з собою книги, передавали потім шкільним бібліотекам, для них організовували консультаційні пункти, де майбутні абітурієнти пояснювали найскладніші питання шкільних наук. І сімнадцять відремонтованих шкіл, і шість нових кабінетів, і новозбудовані спортивні майданчики — теж для них.

Можна ще багато розповідати про славі діла студентів у робочих спеціалках. Операція «Обов'язок» — це вдячні погляди і щире «спасибі» від інвалідів Великої Вітчизняної війни та родичів загиблих воїнів, це шодня свіжі квіти біля могил воїнів-визволителів. Дев'яносто чотирьох концертів студентських агітбригад — це десятки годин веселого настрою робітників, колгоспників, будівельників. Підлітки в складі будівельних загонів — це народження нової особи, майбутнього громадянина нашої країни.

Поступово темнішають вигорілі на сонці непокірні чуби, стриється літній загар. Та залишається щось набагато важливіше: залишається на землі втіл твоїх рук, людину, добра пам'ять про тебе. Тож не сумуй, що доводиться ховати форму спеціаліста з емблемою «СБЗ» аж до наступного літа. Воно обов'язково прийде, покликає тебе на будови третього, трудового семестру. І знову молоді, завзяті залишатимуть свій слід на землі. Бо їм, молодим, усе під силу.

Г. ТЮТЮНЕНКО,
командир обласного студентського будівельного загону.

● ДАЙ РУКУ,
ВИПУСКНИК!

**...І КЛАСОМ
СТАЛА
ВСЯ
КРАЇНА**

«А ми вже не школярі». За два місяці ми вже звикли до цих слів, і все ж трошки дивно. Не школярі... Здається, що ще вчора наш десятий «Б» в повному складі збирався шоранку в класі Олександрівської школи-інтернату. Разом ішли незвіданими дорогами країни знань, читали цікаві книги, мріяли про майбутнє. Не хотілося уявляти той час, коли до школи будемо приходити тільки гостями. Та він уже настав. І як добре, що він не зробив нас чужими! Доля,

щоправда, розкидала однокласників по різних кутках республіки. Але, як співається у пісні, «класом стала вся країна». Тепер ми з нетерпінням чекаємо звісток з Києва: там наша медальстка Варя Рен'я у стінах університету готується стати істориком. Лариса Онопрієнко при зустрічах розповідатиме про «прекрасну мову цифр», вона — майбутній учитель математики. Педагогами будуть і Люда Зелена, Катря Герсенюк, Зоя Отеленко, Галинка Торбенко. Вони й тепер не розлучаються: всі разом учаться в Олександрійському педучилищі. Приємно чути хороші слова про своїх випускників директорів школи Бориса Михайловича Ярмоленку, нашій виховательці Ніні Артемівні Василенко. Нехай не хвилюються наставники — ми ніколи не підведемо їх. Житимемо в нашому класі — рідній країні — так, як навчили нас вони.

В. МАСЛОВА,
випускниця Олександрівської школи-інтернату.

СПОСІБ ЖИТТЯ—РАДЯНСЬКИЙ

ЛЮДИНА—ДИВОВИЖНА

I. „ВІН ПРАЦЮВАВ У ВЕЛЕТА“

ГОЛОВАНІВ-СЬКИЙ район, селище Побузьке. Я не був тут чотири роки. Якраз від шалено напружених днів пуску першої черги нікелевого заводу.

Той час назавжди запам'ятається. Кожному. І тому, хто будував завод, і тому, хто приїздив сюди у справах і навіть просто так. Місяці гарячої роботи тисяч молодих будівельників, проєктантів, машинобудівників, наладчиків. Вони їхали сюди на заклик партії, що пролунав з історичної трибуни XXIV з'їзду КПРС, прибували за комсомольськими путівками і просто за велінням серця. Мерзли на ристуваннях, мокли під дощем у цехах без дахів, спали в тісних гуртожитках, бараках та вагончиках. Але скаржились і не витримували лише поодинокі. Бо всі жили єдиним поривом — завершити будівництво, пустити завод. Цій меті підпорядковували все: робочий час, дозвілля (за два роки — десятки і десятки суботників), ночі (хіба до сну, коли дощі заливають котлован?). Тут назавжди запам'ятали подвиги колективу бетонників-арматурників Омеляна Велета. Два, три, навіть чотири норми виробітку щодня давала ця інтернаціональна бригада, виступаючи ініціатором багатьох починів. І досі слова «Він працював у Велета» є найкращою характеристикою робітників.

«Молодий комунар» тоді чимало розповідав про діла цієї комсомольсько-молодіжної бригади, про інших юнаків і дівчат. Пригадує Сергій Мещеряков, невисокого худорлявого хлопчину в рогових окулярах, начальника комсомольського штабу будови? Годі було тоді шукати його вдома після сьомої ранку до десятої вечора. На мотоциклі, пішки, на попутних він устигав побувати і на руднику, і в цехах заводу, і в гуртожитках: рейди, перевірки, фотографії робочого дня, тривожні сигнали в партком і керівництву комплексу. І завжди — свіжі, майже щоденні випуски «Комсомольського прожектора». Їх чекали. Читали. Сміялись або ж гнівались, та ніхто не лишався байдужим. Сергій Мещеряков, запальний, поривчастий, ніколи й сам наражався на неприємності, але не заспокоювався. Він і сьогодні трудиться в одному з «найважливіх» цехів — механіком у плавильному.

Сергій і сотні таких, як він, працювали, хвилювались, часом зазнавали прикрих невдач, скупчилися за домівками і раділи. Все наполегливіше крокуючи до мети. Вони навіть місто своє хотіли назвати так, щоб у його імені звучав метал, — Нікелеградом.

II. РИТМ ЗМІНИ

Чотири роки... Під'їжджаючи до Побузького, я здався помітним чорний шлейф диму. Згадав, як ще тоді подейкували, що нікелевий завод закіп'южить все небо. І раптом Володя Скакал, завірг Голованівського райкому комсомолу, вгадавши мої думки, кивнув на дим: — Пекарня! Маленька, а шурє ку-

Ми не весни міряли Шумовинням вод. Не рудою — мріями Живиться завод. Він багатий думками, Юними багатий. Він палкими душами Щедрий і крилатий. Горда комсомолія Будні велича. Світла вона долею, Словом іліча. Зміни, наче вибухи, Радісних тривог. З наших лав не вибули Ритми перемог.

дн більше, ніж усі труби заводу...

Як і колись, корпуси нікелевого заводу виривають, якось зникає на весь зріст. Скільки разів приїздив сюди, але й досі не можу звикнути до цього дива: не так, як у великих містах — у гуркоті вулиць і розмаїтті будинків, — а просто серед кукурудзи виростає сучасний індустріальний пейзаж...

Завод діє. Впевнено і чітко. У його величезному дворі вже не видно залепаних бетоном автомашин, зникли вагончики контор різних монтажних організацій, не сповігають повсюди діловиті виконробі і стомлені монтажники у пластикових шоломах. (А втім, шоломи лишні. На вимогу техніки безпеки їх носять робітники і службовці заводу, особливо у плавильному та випалювально-відновному цехах).

Якби спробувати одним — двома словами охарактеризувати сьогоднішнє життя колективу підприємства, найбільш підходящими були б такі: робота і навчання. Всі — від робітників до керівників — ці роки вчилися і вчаться працювати. Освоювали складну технологію виробництва феронікелю (у чому так і не розроблену до кінця проєктантами науково-дослідних інститутів), пізнавали «секрети» професії, набували навичок. Якщо раніше ремонтники плавильну піч ремонтували півроку, то тепер навчилися робити це за два з половиною — три місяці. Бо освоєння нового — це та ж творчість.

І справді, минулого року новатори нікелевого заводу впровадили 300 раціоналізаторських пропозицій і три винаходи, що закономірно для підприємства понад півмільйона карбованців. Один із раціоналізаторів, електрослюсар М. І. Кривошея, подав вісім пропозицій.

Розповідають, що раніше у плавильному цеху, особливо біля електродів печей, скучувалося багато газів і диму. Нині робітники дихають порівняно чистим повітрям. На цьому майданчику здорово потрудилися молоді раціоналізатори. Поміркували, як налагодити додаткову вентиляцію, численні труби і кабелі сховали під підлогу.

Вони бачили, як летить метал? Чудове явище! Сліпучо-білий струмінь осяває все довкруг. Це руда (на вигляд — звичайна глина, з неї споконвіку в сусідній Капітанії ліпили хати), пройшовши складний шлях від рудника, увібравши в себе напругу праці всього колективу, віддає людям золотаве вариво феронікелю. Воно довго тече в ківші...

А перед тим спускають шлак. Він теж гарячий — рідина яскраво-червоного кольору. Від печей тепло-воз везе повні ковші цього вогню і впливає на спеціальні площадки — шлаковідвали. Вже потім екскаватор розбиває чорну склянисту масу, вантажить на самоскиди. Нею посилають узбіччя доріг, її використовують для будівництва шляхів. А секретар комітету комсомолу заводу Павло Левченко мріє про те, щоб робити з шлаку будівельні матеріали, облицювальні плити.

Все-таки людина — дивовижна. Ще не так давно будівникам Нікелеграда снівся майбутній феронікель, а тепер вони оголосили загальнозаводський конкурс на товарний знак для продукції. Ненавче ще вчора на підприємстві радiali кожний плащик, проведений вдало і без «пригод», а сьогодні, коли робота закінчена, вже думають, як ніше використувати відходи. Ще два — три роки тому люди збиравшись на численні суботники і неділіники, мріяли про справжній вихід, а сьогодні заступник голови заводу професіонал М. І. Жилинський дивується й бурить, що воєнні не знайшли бажаного на путівку в будинок відпочинку. Зовсім недавно металурги думали про будівництво ще однієї електроплавильної печі, а сьогодні, коли вона вже дає метал, хочуть зробити човнову станцію на річці. В усьому цьому — вияв нашого, радянського оптимізму.

Великі зміни приходять і в селище, і в побут побу-жан. Після пуску заводу тут виросло вісім п'ятиповерхових житлових будинків, універсам «Металург», малеча отримала дитячий садок на 250 місць. А ідальню в центрі селища, де колись похапцем, не роздягаючись, харчувався різний відряджений люд, нині не впізнати. Різблені стіни, поліровані меблі, естрада в кутку — ввечері ідальня перетворюється в заштитний ресторан.

III. ТОВАРИШІ

Ці зміни — зовнішні, їх помітно відразу. А трохи згодом починаєш

Цей завод заселений Юною бадьорістю. Нам шляхи простелені Сонячною повістю.

Звали хлопця Тарасом, Він повальцем ходив. Говорив трохи басом, Говорить не любив.

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом, Він подався на БАМ...

розуміти неповторну красу людей — господарів робітничого селища. Діловиті на роботі. Спокійні, часто усміхнені. Упевнені в собі. Вже можна говорити про особливий побузський характер. Одна з його рис — піжпа любов до свого селища.

Куди поділись непролазна грязюка будівництва, тимчасовість житла і перебування, зневага до дрібниці!

Чи пізнали б своє Побузьке ті хлопці з наметів, які забивали перші кілки в степу? І де вони сьогодні, першопрохідці?

Побужани дружили між собою. Сашка Залозжонь, го, члена комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів-ремонтників В. Козлова, поклали в Голованівську лікарню. Далеченько від Побузького — 35 кілометрів, та Сашко не скупав. У Івана Євтушенка — своя «Победа», ось і приїздив з товаришами по бригаді. Заходили й ті, хто бував у справах у районному центрі. Така норма нашого життя.

У Побузькому дуже рідко трапляються правопорушення. І це закономірно. Адже селище — домівка монолітного робітничого колективу. На заводі працює майже третина всіх дорослих побужан. Щодня на роботі — віч-на-віч. Соромно буде, коли щось...

IV. ДІСЛОВО

Листи посилають поштою. Їх передають знайомим. Для них існують спеціальні поштові вагони. А як бути, коли лист адресовано... в майбутнє?

«Він живе в квітучому місті. Його зеленими вулицями поспішає на роботу, його алеями матері гуляють з немовлятами. Мир вашому дому!» — так починається лист будівників Побузького нікелевого комсомольця 2022 року — тим, хто святкуватиме сторіччя Радянського Союзу.

«Ми прийшли на цей берег Бугу, щоб завести в широкому українському степу красень велетень — Побузький нікелевий. Він для нас — найстаріший завод міста. А ми заклали Нікелеград з радістю, що знали, що будуватимемо не просто завод, а першосток радянського промислового феронікелю.

Зводили його під дощами і вітрами, жили в наметах і вагончиках, але ця праця не здавалася нам важкою. Батьки і діди наші на ристування Дніпрогесу, Комсомольська-на-Амурі та Магнітогорська прийшли з фронту революції і громадянської війни. Вони трудилися, як герої, бо знали, що кладуть бетон у фундамент найпрекраснішої будівлі на землі — Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Тому й ми прагнули працювати так, щоб бути гідними слави батьків».

Вони, комсомольці 1972-го, розповідали про свої звершення. Це був рапорт майбутньому.

«По-доброму вам заздriamo. Адже за сторіччя існування Країни Рад, котре ви святкуєте сьогодні, держава досягла фантастичного розвитку. А на землі — мир і спокій. За нього вмирали наші батьки, за нього боролись ми. Ви завершуєте будівництво майбутнього, виконалого у мріях мільйонів».

І, закінчуючи листа, молоді творці Нікелеграда давали наказ своїм майбутнім внукам:

«Тому ми, комсомольці сімдесятих, наказуємо вам, нащадки:

— упевнено крокувати шляхом, що його накреслив великий Ленін;

— з кортагінською пристрасстю вершити світлу споруду комунізму;

Робітниче натхнення Пульсом сонячним б'є.

Ти — моє сьогодні і майбутнє моє.

Там, де Буг огинає Степ в бурштинній красі,

Проросли в небокраї Заводські корпуси.

І стоїш ти, Побужжя, Молоде, молоде.

У негасній напрузі Розгоряється день.

День прийдешній звитає В сурмах здмлених труб.

Наші марші і стяги Славлять скрилений труд.

Щедроколосьно жити, Світлосяйно творити,

Земле рідна моя... Герб радянський

над світом Мирним сонцем сія.

Мирним сонцем сія.

Хлопець будні обрамив У завзяття вогонь. Тут комсоргом обрали На будові його.

Чи не перший із перших В полі кіл забивав.

Вирували, як верші, Ранки в хвилях заграє.

Його знали в бригадах Молодих і дзвінких.

Він цурався бравади І словечок легких.

Променів на риштовках, Мов теорив сотню див.

Він це поле розштовхав, А вірніш, розбудив.

Був монтажником класни. Вірив мудрим рукам.

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

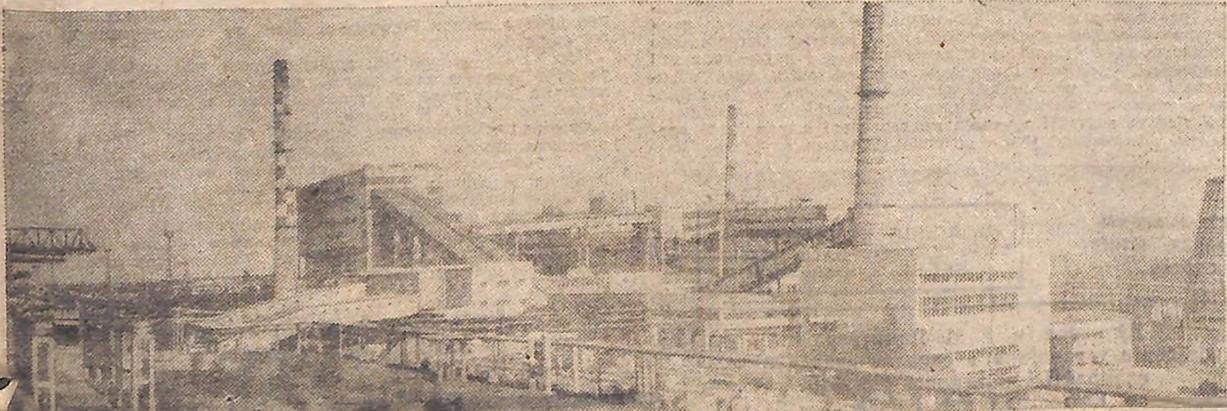
Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

Звали хлопця Тарасом... Він подався на БАМ...

ОПАЛЮВАЛЬНИК ВАСИЛЬ СЕРДЮК. Це — ПОГО ЗАВОД, ПОГО НІКЕЛЕГРАД.

Фото Р. ЄПЕКИНА.

АДРЕСИ ДРУЖБИ МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

Протягом шести днів на Кіровоградщині перебувала делегація болгарських піонервожатих. Вони зустрічалися зі своїми українськими колегами, обмінювалися з ними досвідом роботи. Перед від'їздом з Кіровограда в обкомі комсомолу відбулася зустріч із гостями.

— І мені адресу нашіш, Даринка!

— І мені!

І в блокнотах, зошитах, просто на вирваних аркушах появлялися написані слова: «Даринка».

Зовнішні болгарські піонери теж рясно вкривалися рядками: «Кіровоград, середина школи».

Так було в Кіровоградському палаці піонерів, так було в середній школі.

Дев'ятнадцять найкращих альбомів з відповідями на запитання ві-

світання «Що ти знаєш про Кіровоградську область?» привезли з собою до Кіровограда члени делегації. А ще — виставку малюнків болгарських піонерів.

Закінчилося гостювання болгарських друзів на нашій Кіровоградщині. Потікали додому піонери разом зі своїми наставниками. І привезли з собою згадки про дії, проведені на українській землі. І адреси. Нові адреси дружби.

На фото: зустріч в обкомі комсомолу.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ «МК»

ДІТИ ВАШІ — ЧИЙ КЛОПІТ?

На лист матері про виховання своєї дитини, надрукований у «Молодому комунарі» за 12 жовтня, надійшли перші відгуки. В них різні думки з приводу даної розмови, та все ж їх об'єднує спільне — шира стурбованість за долю тих, хто не сьогодні-завтра стане на місце батьків.

Сьогодні ми друкуємо один із листів. Але мати разом з редакцією чекає нових порад, думок, побажань щодо стану виховання дітей.

Пишіть нам. Ситуація складна: вирішується доля людини.

Хай син буде поруч

Справжня мати та, яка готова на самопожертву, яка зростається душею зі своєю дитиною. І коли когось розлука боляче відбивається в серці дитини, тоді приходять взаєморозуміння між нею і матір'ю.

Вибачте за приклад з власного життя. Моя п'ятинадцятирічна дочка інколи признається, що їй не вистачає часу на виховання дитини. А хто ж знайде його? Вчитель — це теж батьки, і вони теж з одними проблемами. І після роботи приходять у свої сім'ї, до своїх дітей. Ім, рідним дітям, вони теж повинні віддавати часточку свого серця.

Не вірю авторці листа, що у неї не вистачає часу на виховання дитини. А хто ж знайде його? Вчитель — це теж батьки, і вони теж з одними проблемами. І після роботи приходять у свої сім'ї, до своїх дітей. Ім, рідним дітям, вони теж повинні віддавати часточку свого серця.

Раджу, ні в якому разі не відривати сина від себе. Думаю, що ваш молодший хоче ласки, маминого тепла, якого він був позбавлений змалку. Бабуся його доглядала добре? Всі бабуся можуть зробити все задля внука, аби йому було найкраще. І за таких умов треба було забрати сина додому, а не віддавати в інтернат.

Хоч там і непогано, та не дома. Широ бажаю Вам успіху.

Марія ЧОРНОВОЛ.
м. Кіровоград.

давати дітей, коли цього вимагають обставини. Чи батьків немає, чи школа дуже далеко. Ну, це вже необхідність. А коли мати спить дома, а її дитина — десь в іншому місці, я не знаю, що собі думає вона. Як сподіватися, що дитина твоя буде охайною, коли сама цього не навчила її? Чи зможе вона потім, коли син чи дочка стануть дорослими, сказати гордо й щасливо: «Це — мої діти!»? Визнаю, що не легко те щастя дається. Не завжди дочка погоджується зі мною в чомусь, але я прагну знайти переконливі аргументи. Хоч усе це й коштує здоров'я та багато часу, але воно повернеться сторичею...

Не вірю авторці листа, що у неї не вистачає часу на виховання дитини. А хто ж знайде його? Вчитель — це теж батьки, і вони теж з одними проблемами. І після роботи приходять у свої сім'ї, до своїх дітей. Ім, рідним дітям, вони теж повинні віддавати часточку свого серця.

Раджу, ні в якому разі не відривати сина від себе. Думаю, що ваш молодший хоче ласки, маминого тепла, якого він був позбавлений змалку. Бабуся його доглядала добре? Всі бабуся можуть зробити все задля внука, аби йому було найкраще. І за таких умов треба було забрати сина додому, а не віддавати в інтернат.

Хоч там і непогано, та не дома. Широ бажаю Вам успіху.

Марія ЧОРНОВОЛ.
м. Кіровоград.

СМЕРТЬ МИСТЕЦТВА В «ПОРОСЯЧОМУ ДОМІ»

Біля входу в невеликий будинок у колоніальному стилі продається каталог американської експозиції. На обкладинці — добротний упакований ящик з написом: «Бієннале». Критичні перспективи американського мистецтва. Що ж усередині?

З металевих рейок і залізної сітки архітектор Уестерман сконструював будиночок у метр висотою. В будиночку на великому гаку підвішено чучело свині. Все це разом під назвою «Пороссячий дім» демонструється як зразок перспективного напрямку «культурної іронії» в американському мистецтві.

Білл Беккей належить до іншої течії — «копсового мистецтва». Уявіть собі три технічно добре виконані фотографії — водопровідного крана, краплі води, відра, — розташовані одна над одною. «Божественний діалог разом з гіпнотичною кольоровою картиною набуває дивної серйозності, як вид алегорії артистичної незалежності і впливу», — сказано в каталозі.

Можливо, американський павільйон — випадковий виняток на «Бієннале»?

У путівнику по виставці читаємо, що Великобританія представила тільки одну роботу — «Скульптуру з каменю» якогось Річарда Лонга.

Інші павільйони, інші твори, інші імена. Не витримавши зростаючого відчуття пригніченості, хтось говорить про мистецтво смерті. Хтось — про смерть мистецтва.

Якого мистецтва? Один італійський критик, оцінюючи «Бієннале», писав, що не досить уміти водити пензлем по полотну. Твір, народжений тільки емоційним поривом автора і його технікою, буде мертвим, якщо за ним не стоїть увесь культурний багаж ми-

СУПЕРЕЧКА ПРО МИСТЕЦТВО У ВЕНЕЦІЇ

нулого і тісний зв'язок із сучасним життям.

ОДНА КРАЇНА, ТРИ КУЛЬТУРИ

Сьогодні в Італії живуть, кожна своїм життям, принаймні три культури.

Кінцевий продукт однієї з них консервується у приватних колекціях, у хороших книгах, ціна яких примушує звичайного італійця відмовитися від покупки. Ця культура для багатьох меншості має матеріальну основу для свого існування. Але, черпаючи ідеї з того ж колода, що й гроші, вона тупцює на місці в апокаліптичному баченні світу, яке символізує виставлений на «Бієннале» «твір» Армано: скляний ящик у два людських зрости заповнений сміттям, ганчір'ям, консервними банками.

«Культура номер два», найбільш поширена, називається коротким словом «кітч» — підробка. «Кітч» — зневажливо відмахуються критики, коли на екрані з'являється чергова лубкова картинка, зладжена за пару тижнів. «Кітч» — це й ряд тонких книжок у вітрині магазину — в різних обкладинках, але однаково пустих усередині. А в основі «культури номер два» — музеї, закриті назавжди з невідомої причини, школи, де нічого не вчать, багато іншого, через що

людина ризикє перестати бути людиною.

Так чи можливо взагалі говорити в сучасній Італії про «продуктивне мистецтво», про артистів, які не тільки відбивають життя, а і є його активними творцями, про глядача, який не тільки споживає духовну їжу, а й збагачує її своїми ідеями?

Існування третьої, але аж ніяк не останньої значенням культури дає змогу впевнено відповісти — так. На жаль, на «Бієннале» ця культура не дістала достатнього

відбиття. Та все ж її представлено тут, наприклад, грюма роботами лауреата міжнародної Ленінської премії «За зміцнення миру між народами» Ренато Гуттузо. Вся творчість цього художника, якого три місяці тому було обрано до італійського сенату, говорить: артист не паразитична «річ у собі», а громадянин, який має на озброєнні ще один — засіб боротьби за краще життя.

«РІК, КОЛИ БУВ ШУКШИН»

«Бієннале» ще триває, але її кіноекран уже погас. Серед критиків невдоволеність.

«Але все ж ми йдемо звідси не з пустими руками», — пише римська газета «Републіка», — був показ фільмів Василя Шукшина. Досить відкрити одного художника такого масштабу і один такий шедевр, як «Ваш син і брат», щоб залишилися пам'ять про переглянуту серію фільмів. Потім ми будемо згадувати: це був сімдесят шостий рік, рік, коли був Шукшин».

Глядачі «кіно-Бієннале» побачили стрічки «Калина червона», «Дивні люди», «Ваш син і брат», «Живе такий хлопець».

Радянське мистецтво у Венеції для багатьох стало відкриттям. Я бачив, як відвідувачі нашого павільйону подовгу стояли біля радянського й ніжного «Першого снігу» Ігоря Попова, «Псковського Кремля» Володимира Стожарова... І скільки раз доводилось чути слова жалю, що експозиція СРСР не в два, не в п'ять раз більша, а така ж обсягом, як і багато інших.

В. ТРУНОВ,
власний кореспондент АПН.
Рим — Венеція.

ЗАКОН ПРО ТЕБЕ

„Сьогодні — усний журнал“

Знати закони своєї країни — право і громадянський обов'язок радянських людей. І насамперед — молодих. Бо вони вступають на дорогу життя. Бібліотека імені М. Островського пропонує серед населення міста літературу з питань права і законності. Придбала і пропонує читачам книги серії «Держава і право». «Бесіди про радянський закон» та ін. Оформила книжкову виставку «Закони Радянської Батьківщини».

У тісному контакті з учителями середньої школи № 30 працюють бібліотекарі. Ось і недавно з учнями випускних класів цієї школи, де керівниками А. І. Подякова та В. П. Іконос, вони провели усний журнал «Молодь і радянське законодавство».

Саме організатор, позначеної роботи Л. І. Бібікова покладала першу сторінку журналу. Вона розповідала про порядок заповнення та навчання в денних, вечірніх і заочних середніх загальноосвітніх школах. Учні діставали відповіді на запитання про призов до лав Радянської Армії та проходження військової служби.

Про закон, законність, правопорядок, про конкретні права та обов'язки молодих людей, що навчаються, працюють, відпочивають, розповідали зі старшокласниками заступники голови обласного суду О. К. Лєгеза.

Сторінка «Примітною народної багатства Батьківщини» розкрила ще один з найважливіших обов'язків молодих людей — любов до Радянської Батьківщини, до природи. А вже природа — наша годувальниця, сировинна база, будівельний матеріал, здоров'я, джерело естетичної насолоди. Розділ про природу провела завідувачка бібліотекою В. А. Телюк.

«Поважай закони своєї Батьківщини» — так називалася остання сторінка усного журналу. Вона завершалася бібліографічним оглядом літератури.

Л. ЩЕРБАТЮК,
завідуюча читальним залом бібліотеки
імені М. Островського.
м. Кіровоград.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-43-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-43-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.